

SLOVENSKÁ REPUBLIKA
UZNESENIE
Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 367/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, advokátska kancelária, Námestie SNP 7, Stropkov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach a základných práv podľa čl. 15 a 16 Charty základných práv Európskej Únie rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Cob 28/2015 zo 14. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) a základných práv podľa čl. 15 a 16 Charty základných práv Európskej Únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 28/2015 zo 14. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania (ako žalovaná, pozn.) o zaplatenie zmluvnej pokuty 33 193,92 € s príslušenstvom. Okresný súd Bardejov v uvedenej veci rozhodol medzitýmnym rozsudkom z 25. februára 2015 (ďalej len „medzitýmny rozsudok“), ktorým vyslovil, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty je, čo sa týka základu, opodstatnený. Proti označenému medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Bardejov podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bardejov potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa obracia so sťažnosťou na ústavný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, skutkovo a právne argumentuje, že závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sú neprijateľné, svojvoľné, arbitrárne a v rozpore s jej označenými právami.

K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala 14. apríla 2016 dovolanie, pričom v danom prípade ide o mimoriadny prostriedok, ktorého prípustnosť je „s poukazom na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 (R 2/2016) minimálne sporná“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej označených práv, a žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vzhľadom na informáciu uvedenú v sťažnosti v súčinnosti s Okresným súdom Bardejov zisťoval, či sťažovateľka v označenej veci podala dovolanie. Ústavný súd zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu skutočne podala dovolanie, ktoré Okresnému súdu Bardejov doručila 18. apríla 2016. Dovolanie sťažovateľky už bolo postúpené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o ňom 23. mája 2016, teda možno konštatovať, že ku dňu rozhodovania o sťažnosti ešte nebolo rozhodnuté o dovolaní sťažovateľky.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľkou vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie jej dovolania Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade

procesného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2016